

L. Dž. Smit

BUĐENJE

Prevod

Marija Pavićević

**Čarobna
knjiga**

VAMPIRSKI DNEVNICI:

1. BUĐENJE

2. BORBA

3. BES

4. MRAČNO OKUPLJANJE

Za
Džudi,
moju sestru i
dobru prijateljicu

Želim posebno da zahvalim
En Smit, Pegi Bokulić, En Mari
Smit i Lori Peni na podacima o
Virdžiniji, kao i Džeku i Sju Ček,
koji su podelili sa mnom sve što
znaju o lokalnim običajima i
tradiciji.

1.

4. septembar

Dragi Dnevniče,

~~*Danas će se dogoditi nešto užasno.*~~

Ne znam zašto sam ovo napisala. Besmisleno je. Nema razloga da budem uznemirena, trebalo bi da budem srećna, ali...

Uglavnom, sad je 5.30 ujutru, a ja sam budna i uplašena. Uporno ponavljam sebi da sam sva rasejana zbog umora od dugog puta iz Francuske i vremenske razlike. Ipak, to ne objašnjava to što sam toliko uplašena. Toliko izgubljena.

Prekjuče, dok smo se tetka Džudit, Margaret i ja vraćale sa aerodroma, imala sam neki baš čudan osećaj. Kad smo već bile u našoj ulici, odjednom mi je prošlo kroz glavu: „Mama i tata nas čekaju kod kuće. Kladim se da ću ih ugledati na tremu ili da ću ih zateći kako gledaju kroz prozor dnevne sobe. Sigurno sam im mnogo nedostajala.”

Znam. Zvuči krajnje besmisleno.

Međutim, čak i kada sam ugledala kuću i videla da na tremu nema nikoga, još sam imala onaj osećaj. Potrčala sam uza stepenice, uhvatila se za kvaku pa za zvekir i pokucala. Kada je tetka Džudit otključala vrata, uletela sam unutra i samo stala

nasred hodnika i počela da osluškujem, očekujući da ću čuti kako mama silazi niza stepenice ili tatu kako se javlja iz radne sobe.

Upravo tada je tetka Džudit tik iza mene uz tresak spustila kofer i umorno odahnula, rekavši: „Stigle smo.” Margaret se nasmejala, a mene je preplavio najjužasniji osećaj koji sam ikada osetila. Nikada se ranije nisam osetila tako beznadežno izgubljenom.

Stigla sam. Stigla sam kući. Zašto li to zvuči kao laž?

Rođena sam ovde, u Felovoj Crkvi. Od rođenja živim u ovoj kući. Otkad znam za sebe, spavam u ovoj istoj sobi, na čijem su daščanom podu ostali tragovi progorelog drveta – to smo Kerolajn i ja u petom razredu krišom probale da pušimo i zamalo se nismo ugušile. Znam da ću, ako pogledam kroz prozor, ugledati veliku dunju na koju su se pre dve godine Met i njegova ekipa popeli da bi snimali šta se dešava na mojoj rođendanskoj žurki, po čijem završetku je moje društvo trebalo da prespava kod mene. Ovo je moj krevet, ono je moja stolica, a ono tamo je moj toaletni stočić.

Međutim, sada mi sve to izgleda nepoznato, kao da ne pripadam ovde. Sve je, izgleda, na svom mestu – sem mene. A najgore od svega je to što znam da negde pripadam, ali prosto ne mogu da odredim gde je to.

Juče sam bila previše umorna da bih otišla na upis. Meredith je uzela moj raspored časova, ali nisam baš bila raspoložena da pričam s njom preko telefona. Kad bi ko pitao, tetka Džudit bi mu rekla da sam umorna od dugog puta i da spavam, ali me

je tokom večere posmatrala s čudnim izrazom na licu.

Svejedno, danas moram u gužvu, da se vidim s društvom. Treba da se nađemo na parkingu pre škole. Možda se zbog toga bojim? Možda se ja njih plašim?

Elena Gilbert je prestala da piše. Zagledala se u poslednji red, i dalje držeći olovku nad sveščicom čije su korice bile presvučene plavim somotom, i samo zavrtila glavom. Sekund kasnije, naglo je podigla glavu i zavrtila olovku i svesku prema erkeru, odakle su se odbile neoštećene, završivši na tapaciranoj klupi pored prozora.

Sve je to jedna velika smejurija.

Otkad se to ona, Elena Gilbert, plaši da se viđa s ljudima? Otkad se to ona plaši *bilo čega*? Ustala je i besno navukla kimono od crvene svile. Nije se čak ni pogledala u ogledalo, koje je u raskošno ukrašenom viktorijanskom ramu visilo iznad toaletnog stočića od trešnjevog drveta; znala je koga će videti u odrazu – Elenu Gilbert, zgodnu plavušu koja je uvek kul, trend-seterku koja završava srednju školu, devojkicu koju svaki momak želi, dok sve devojkice priželjkuju da budu kao ona. Samo, ta je devojkica sada bila namrštena, a njene usne su licu davale izraz nezadovoljstva.

Smiriće me topla kupka i kafa, pomislila je. Umirivao ju je jutarnji ritual kupanja i oblačenja, pa je želela da što duže uživa u njemu. Stoga je dugo razgledala novu garderobu, kupljenu u Parizu. Na kraju je izabrala nežnoružičastu majicu, koju je uklopila s belim lanenim šortsem, tako da je ličila na sladoled s prelivom od maline. Dobro parče, nema šta, pomislila je, a devojkica u ogledalu sada se zagonetno smešila. Njeni malopredašnji strahovi su se raspršili, nestali su kao da nisu ni postojali.

„Elena! Gde si? Zakasnićemo u školu!” Glas je, jedva čujan, dopirao iz prizemlja.

Elena je još jednom provukla četku kroz svoju svilenkastu kosu i vezala je tamnoružičastom trakom, a zatim je dohvatila ranac i sišla niza stepenice.

U kuhinji je četvorogodišnja Margaret za stolom jela pahuljice, a tetka Džudit je kuvala nešto na šporetu. Tetka Džudit je bila od onih žena koje uvek deluju malo usplahireno; njeno mršavo lice je uvek imalo blag izraz, a svetla lepršava kosa većito joj je bila prikupljena u neurednu punđu. Elena je poljubi u obraz.

„Dobro jutro svima. Izvinjavam se, ali stvarno nemam vremena da doručkujem.”

„Ali, Elena, ne možeš da odeš bez doručka. Treba da unosiš proteine...”

„Ma, poješću krofnu pre škole”, rekla je Elena, puna energije. Poljubila je Margaret u kosu i krenula ka vratima.

„Ali, Elena...”

„E da, verovatno ću posle škole malo da visim s Boni i Meredith, pa vi večerajte bez mene, nemojte me čekati. Čao!”

„Elena...”

Elena je već stigla do ulaznih vrata. Zatvorila ih je, ostavivši za sobom negodovanje tetke Džudit, i izašla na trem.

Tu je zastala.

Sva ona jutrošnja neprijatna osećanja ponovo su je preplavila. Nelagodnost, strah. I izvesnost da će se dogoditi nešto užasno.

Ulica javorova je bila pusta. Visoke kuće u viktorijanskom stilu odisale su nekakvom turobnošću, uzdižući se u grobnoj tišini kao da u njima niko ne živi; bile su nalik na one kuće namenski građene za potrebe nekog filma, u kojima posle snimanja ne ostane ni žive duše. Činilo joj se da u njima nema *ljudi*, ali da su zato pune nekakvih čudnih stvorenja koja posmatraju iznutra.

To je to; neko je posmatra. Nebo nije bilo plavo, već belo kao pamuk, a oblaci nisu propuštali ni zrak sunca – kao da je neko po nebu prosuo ogromnu činiju šlaga. Vazduh je prosto gušio, a Elena je bila sigurna da je nečiji pogled uprt pravo u nju.

Krajičkom oka je primetila da je nešto tamno promaklo kroz grane stare dunje, zasađene ispred kuće.

Bila je to vrana, koja se nepomično smestila među žuto lišće. *Njene* oči su je posmatrale.

Ubeđivala je sebe da je smešno što uopšte tako razmišlja, ali nekako je bila *svesna* tog pogleda. Bila je to najveća vrana koju je ikad videla – baš je bila velika, a perje joj je bilo toliko sjajno da su se po njegovom crnilu prelivale sve dugine boje. Mogla je jasno da primeti svaki detalj: crne kandže grabljivice, oštar kljun, ono jedno sjajno crno oko.

Vrana je stajala nepomično kao kakva voštana figura ili pak kao da je preparirana. Međutim, Elena se stresla posmatrajući je, jer je osetila kako joj kroz telo u talasima navire neka toplina, kako struji i penje se čak do grla i obraza. Sve zbog toga što... sve zbog toga što ju je vrana posmatrala. Onako netremice, kao što je momci posmatraju kada je u kupaćem kostimu ili kad nosi providnu bluzu. Kao da joj je tim pogledom skidala odeću.

Pre nego što je postala svesna šta radi, spustila je ranac na zemlju i uzela kamen koji je ležao pored staze. „Odlazi odavde”, uzviknula je, osetivši kako joj glas drhti od besa. „Odlazi! Beži *odavde!*” Reči su poletele prema ptici zajedno s kamenom.

Lišće se razletelo na sve strane, ali vrana je prhnula, nepovređena. Krila joj behu ogromna, a graktala je glasno kao čitavo jato vrana. Elena brzo čučnu, izbezumljena jer se ptica ustremila pravo na nju, u poslednjem trenutku preletevši iznad njene glave i dodirnuvši joj kosu krilima.

Tada se, međutim, vinula visoko u nebo, a zatim je počela da kruži, sablasno crna spram neba belog kao papir. Ispustivši grlen krik, izgubila se iz vidokruga negde iznad šume.

Elena je polako ustala i postepeno dolazila sebi. Osvrtala se, ne mogavši da pojmi šta joj se upravo dogodilo. Sad kad je ptica odletela, nebo je opet dobilo svoju uobičajenu boju. Zanjihano slabašnim daškom vetra, lišće je blago zašuštalo, a Elena je duboko udahnula. Vrata se na jednoj od susednih kuća otvoriše i deca istrčaše napolje, ispunivši ulicu grajom i sme-hom.

Osmehnula im se i ponovo udahnula, osetivši kako je olakšanje prožima poput sunčeve svetlosti. Zar nije svesna koliko je sve to smešno? Pred njom je predivan dan koji će joj sigurno doneti nešto lepo, a i neće se desiti ništa loše.

Ništa loše se neće desiti – sem što će zakasniti u školu. Cela ekipa će je čekati na parkingu.

Mogu da im kažem da sam se zadržala jer sam morala da gađam tipa koji me je gledao dok sam se presvlačila, pomislila je, umalo se nasmejavši. E, *to* će im sto posto zapušiti usta.

Krenula je prema školi što je brže mogla, ne osvrćući se više na dunju u svom dvorištu.

Vrana je proletela kroz krošnju razgranatog hrasta, te se Stefan instinktivno trgnuo. Odahnuo je kad je video da je to samo ptica.

Pogled mu je pao na belo beživotno telo koje je držao u rukama, a na licu mu se jasno ocrtavalo kajanje. Nije name-ravao da ga ubije. Sigurno bi ulovio nešto veće od zeca da je znao koliko je gladan. Naravno, to mu je uterivalo strah u kosti: nikad ne znaš koliko glad može biti jaka niti šta ćeš sve morati da uradiš da bi je utolio. Sreća njegova što je ovog puta ubio samo zeca.

Stajao je ispod starih hrastova, a sunčeva svetlost se probijala kroz krošnje slivajući se na njegovu kovrdžavu kosu. Odeven u majicu i farmerice, Stefan Salvatore je izgledao kao svaki drugi srednjoškolac.

Ipak, on nije bio kao ostali momci.

Odlazio je duboko u šumu, gde ga niko ne vidi, da utoli glad. Sada je krajnje pažljivo oblizivao usne i desni, da ne bi ostalo nikakvih mrlja ni tragova. Nije dolazilo u obzir da rizikuje. Dovoljno mu teško pada to što mora stalno da se krije i pravi cirkus od svog života.

Na trenutak se ponovo zapitao da li je bolje da digne ruke od svega. Možda bi bilo najpametnije da se vrati u Italiju, u svoje tajno skrovište. Kako mu je uopšte palo na pamet da pokuša da postane deo sveta kojim vlada svetlost?

Dojadilo mu je da živi u senci. Dosta mu je bilo tame i svih onih mračnih stvorenja koja u njoj žive. Najviše od svega, bilo mu je dosta samoće.

Nije bio siguran zašto je odabrao baš Virdžiniju i Felovu Crkvu. To je, za njegov ukus, bio grad s kratkom istorijom; najstarije građevine su bile podignute otprilike tek pre sto pedeset godina. Međutim, u njemu su još živela sećanja i utvare Građanskog rata, toliko stvarne da ih je mogao videti jednako jasno kao što je video supermarkete i kioske brze hrane.

Stefan je cenio to što se ovde prošlost poštuje. Verovao je da možda može da zavoli ljude u Felovoj Crkvi i da postoji mogućnost – ma koliko zanemarljiva bila – da će uspeti da nađe svoje mesto među njima.

Naravno, znao je da ga ljudi nikada neće potpuno prihvatiti. Gorak osmeh mirenja sa sudbinom pređe mu preko usana zbog te pomisli. Nije hteo da se zavarava da će se *to* ikada desiti. Ne postoji mesto na ovom svetu gde on potpuno pripada, gde može da bude ono što zaista jeste.

Sem ako se ne vrati u svet tame...

Brzo je odagnao tu pomisao. Već se odrekao tame; ostavio je utvare za sobom. Precrtao je sve te duge godine; sada kreće iz početka, i to od danas.

Stefan se trgao iz misli shvativši da još drži zeca. Nežno ga je spustio na gomilu smeđeg hrastovog lišća. Negde u daljini, toliko daleko da sluh običnog čoveka taj zvuk ne bi ni razaznao, oglasila se lisica.

Hajde, dođi, brate moj po njuhu, pomislio je tužno. Tvoj doručak je spreman i čeka te.

Prebacio je jaknu preko ramena i primetio da je vrana koja ga je nedavno uznemirila opet tu. Smestila se na hrasnovu granu i izgleda da ga je posmatrala. Bilo je u toj ptici nekog nepatvorenog zla.

Počeo je da se sporazumeva s njom mislima, ali je odmah prekinuo. Seti se šta si obećao, rekao je sebi. Upotrebljavaćeš Moći samo u krajnjoj nuždi. Tek kad ne budeš imao drugog izbora.

Koračajući skoro nečujno po opalom lišću i suvim granama, uputio se prema rubu šume. Tamo je ostavio kola. Osvrnulo se, samo jednom, i primetio da je vrana sletela s grane i ostrvila se na zeca.

Bilo je nečeg zlokobnog u načinu na koji se, raširenih krila, nadvila nad beživotnim telom životinje – nečeg zloslutnog, kao da likuje. Stefanu se grlo steže i umalo krenu natrag da je otera. Ipak, njeno pravo na plen neupitno je koliko i lisiče, rekao je sebi.

Neupitno koliko i njegovo.

Rešio je da uđe u um te ptice ako se još jednom nađe u njenoj blizini. Sada je samo odvratio pogled i požurio kroz šumu, stisnutih vilica. Nije želeo da zakasni na prvi čas u srednjoj školi Robert E. Li.